

- Mama miért sírsz? - kérdezte a kislány az édesanyját.
- Mert én nő vagyok - válaszolta az asszony.
- Ezt nem értem!
- Ezt most még nem is értheted - válaszolta gyermekét átölelve az anya.

Később megkérdezte a fiúcska az édesapját is.

- Papa, miért sír a mama látszólag minden ok nélkül?
- Látszólag minden ok nélkül... - ismételte gondterhelten az apa.

A fiúcska felnőtt, férfi lett, és még mindig kereste a választ, vajon miért sírnak időnként a nők. Megkérdezte a Teremtőt:

- Mondd Atyám, miért sírnak a nők olyan könnyen?

Az Atya így válaszolt:

- Amikor a nőt teremtettem, különlegeset alkottam.

Olyan erőssé tettem a vállát, hogy a világ legnagyobb nehézségét is elbírja, mégis oly gyengéddé, hogy vigasztalást tudjon adni. Olyan benső erőt adtam neki, ami lehetővé teszi, hogy akkor is tovább menjen, amikor már mindenki más feladja, és hogy a betegségek, tragédiák és a bánat idején is ellássa családját panaszkodás nélkül. Olyan mély érzéseket adtam, amelyekkel gyermekeit mindig és minden körülmények között szereti. Olyan erőt adtam neki, mellyel férjét minden hibájával együtt szereti, és azért alkottam a férfi oldalbordájából, hogy vigyázzon férje szívére. Olyan bölcsességet adtam, hogy tudja, egy jó férj mindig szereti a feleségét, mégis néha próbára teszi a nő érzéseit, hűségét és kitartását, hogy sziklaszilárdan férje mellett áll-e? És végezetül könnyeket is adtam neki, hogy sírhasson. Annyit használ belőlük, amennyire csak szüksége van.

Egy nő szépsége nem a ruhájától függ, amit éppen visel, vagy az alakjától, vagy ahogyan a haját viseli. Egy nő szépségét a szemei szelídségében ismered fel, mert ez a szíve kapuja, ahol a szeretet lakik.

